

عنوان مقاله:

بررسی و تحلیل قربانی حیوانات در متون نظم روایی بر اساس نظریه های قربانی

محل انتشار:

فصلنامه ادبیات عرفانی و اسطوره شناختی، دوره 18، شماره 66 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 32

نویسندگان:

ابوب امید - دانش آموخته دکتری زبان و ادبیات فارسی دانشگاه شهید بهشتی

مریم مشرف - دانشیار زبان و ادبیات فارسی دانشگاه شهید بهشتی

خلاصه مقاله:

آیین قربانی، به عنوان رفتاری دینی اجتماعی ازجمله آیین های کهنی است که در میان اقوام مختلف به شیوه های گوناگون وجود داشته است. پژوهش حاضر به روش توصیفی تحلیلی می کوشد به تحلیل قربانی های حیوانی در متون نظم روایی (تا قرن هفتم) بپردازد. نتایج پژوهش، نشان می دهد که تعدیل قربانی های انسانی به قربانی های حیوانی از آثار نیک پایه گذاران ادیان الهی است. در متون مختلف ادب فارسی، اغلب حیواناتی مانند: گاو، شتر، گوسفند، اسب و گاه مادیان، گورخر، الاغ و ماکیان به مناسبت های گوناگونی مانند بلاگردانی، دفع نحوست و چشم زخم، شکرگزاری، کامیابی در امور، تولد فرزند، تقویت روان مرده، دفع جادو و ابطال طلسم قربانی می شوند. آیین قربانی در متون حماسی و عرفانی به طور یکسان بازتاب یافته است، اما در متون غنایی با توجه به فضای عاشقانه این متون، اغلب سخن از تقدیم و بخشیدن حیوانات به معابد و آتشگاه ها است و به ندرت از ریختن خون حیوانات سخن می رود و نمود برجسته ای ندارد. نظریات بلاگردانی فریزر و خشنودی ایزدان از بویس و تایلور در تحلیل مصادیق قربانی، کارآمدتر و انعطاف پذیرتر از سایر نظریه ها در این باره است.

کلمات کلیدی:

متون حماسی، متون غنایی و عرفانی، آیین قربانی، نظریه های قربانی، قربانی حیوانات

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1449225>

